

CSIKI LÁSZLÓ

Utolsó vacsora a mások városában

*Elhettem volna itt,
hol a félelem könyörgő békéjével
körbefalazták a várost,
s lándzsára tűzött fejük viszik az örök,
hogy bár messziről
hősnek higgyem és féljem őket,
kik az ellenséget legyőzték százszor,
s csak felemelt, üres kezekkel, megfeszítve
lépjek házaikba,*

*hol a népek
tövisről ismerik csak a rózsát,
és boldogak,
hogy a fájdalom elviselhető...*

*Elhettem volna az idegenek térdeplő városában,
hol a háztetők, mint összetett kezek,
bökdösik az eget,
hogy áldjon,*

*a városban, mely odadörgölőzik
a gépesített történelemhez,
hol a családfákra még
fölszáll a büszkeség és a képzelet,
s tojik a világra;
tolla foszlik, mint az álom,*

*a városban,
mely középen áll valahol a korban,
s még a hasonlataimat sem állja..*

*

*A neonfényel körülkerített nyárikertben
óriás-páncélos, cirádás nyugalomban
sétálnak a sima kicsi büszkék,*

akik egyébként borzalmasan szimpatikusak,
s talán fizetnének is, ha mesélnék nekik...

De ők semmiben sem hibásak,
s nem okai semminek...
Csak bűnösnek találtattak az ártatlanságban,
s a jóságuk gyöngeség...

A szomszéd asztaltól néznek,
hogyan rovom ezt a furcsa verset,
azt hiszik: feljelentést írok ellenük,
s a szeszekkel lassan reámbátorodnak...

*

Végeredményben disznó vagyok,
hogyan így beszélek róluk,
miután jóllaktam a sültjeikkel
— jutányos áron...

hiszen szeretem is őket: a gyengébbeket mindig,
hogyan erősnek érezhessem magam,
s félek tőlük valóban — mint akarják — :
nehogy hasonlítsak rájuk...

Egészen apró hirdetés

Elveszett álmok kerestetnek,
tudom, valaki megtalálta,
nem tud mit kezdeni velük,
s nem szabadul tőlük bizonyára.

Ha a szerencsés van oly becsületes,
amennyire most én vagyok szabad,
viselje életfogytig, büntetésből,
az álmaimat.